

คดีที่ 5 (ต่อ)
จุมพิตแวนไพร์ (ตอนที่ 2)

บทที่ 1 เยี้ยเลนเยวี่ย

ภายในห้องเล็กแคบเพียงไม่กี่ตารางฟุต ภาพโปสเตอร์สีลันสไตน์ขนาดเท่าตัวคนแปะเต็มผนังและมีใบปลิวโฆษณากองอยู่มากมาย หญิงสาวที่ส่งยิ้มหวานในโปสเตอร์ส่วนใหญ่เป็นตัวเอกจากการ์ตูนญี่ปุ่น ท่ามกลางโปสเตอร์จำนวนมากมายนั้น ภาพหญิงสาวผมแดงถือดาบคู่จะสะดุดสายตาสักที่สุด เธอมีใบหน้าอ่อนเยาว์น่ารักและแววตาคมกริบ ดูท่าทางแล้วคงเป็นตัวการ์ตูนที่เจ้าของห้องชอบที่สุดก็เป็นได้ เพราะภายในห้องนี้อัดแน่นไปด้วยเงาของหญิงสาวผมแดง

ส่วนใบปลิวโฆษณาเหล่านั้น ส่วนใหญ่เป็นใบสั่งซื้อสินค้าจากร้านขายของญี่ปุ่น หรือใบแจ้งวันวางขายหุ่นฟิกเกอร์โมเดล ตรงมุมห้องมีหุ่นฟิกเกอร์หญิงสาวซึ่งตกแต่งอย่างดีเรียงรายอยู่หลายแถว แต่ส่วนใหญ่จะสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้น ผิวหนังส่วนที่โผล่พ้นเสื้อผ้าไม่ต้องคิดก็รู้ว่ามากแค่ไหน

ภายในห้องที่รกชิ้น มีดมน และเต็มไปด้วยกลิ่นแปลกๆ แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวของห้องมาจากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กซึ่งวางอยู่มุมห้อง

เสียงดัง 'แกร๊กๆ' เป็นจังหวะตามการรวนรี่อย่างรวดเร็วของผู้เป็นเจ้าของ ด้านล่างจอมีหน้าต่างกะพริบไม่หยุด ภาพหุ่นฟิกเกอร์แต่งตัวสวยงาม

จากทั่วทุกมุมโลก ในจำนวนนั้นมีหุ่นฟิกเกอร์ราคาแพงและจำนวนจำกัดหลายตัวที่ทำให้ดวงตาใต้เลนส์แว่นหนาเตอะของเจ้าของห้องสว่างวาบขึ้นมา

เขาเลื่อนเมาส์คลิกอย่างคล่องแคล่ว กรอกข้อมูลการสั่งซื้อ แกร๊กๆ สั่งซื้อเรียบร้อย การซื้อขายเสร็จสมบูรณ์!

"เหอะๆ"

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงทุ้มต่ำ เส้นผมยุ่งเหยิงที่ไม่เคยหวีแต่งทรงบดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง หลังจากเขาส่งเสียงจิ้งจอกอยู่ในคอเสิร์ฟก็เสียวขึ้นด้วยความหงุดหงิด เผยให้เห็นใบหน้าสกปรกมันเยิ้ม รกครีမ်ด้วยหนวดเคราและคิ้วซึ่งขาดการโกนแต่ง แดมยังหัวเราะเสียงต่ำอย่างผิดธรรมชาติ ถ้าเป็นคนไม่รู้จักคงไม่คิดว่าเป็นรอยยิ้ม แต่คิดว่าเป็นอาการริมฝีปากกระตุกเพราะควบคุมเส้นประสาทไม่ได้มากกว่า

"ในที่สุดก็สั่งซื้อฮารุนะจัง (Haruna) สำเร็จ ฉันท้อใจจริงๆ! รีบโพสต์บอกข่าวดีให้ทุกคนรู้ดีกว่า!"

เสียงต่ำๆ ของชายหนุ่มห่างไกลจากความน่าฟัง เขาเปิดหน้าต่างใหม่ขึ้นบนจอ สายลมเย็นๆ ของเดือนธันวาคมพัดโชยมา ชายหนุ่มเริ่มขมวดคิ้วจากนั้นจึงเดินไปที่เตียงซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ถึงสามก้าวอย่างไม่ค่อยพอใจนัก บนเตียงมีเสื้อผ้าที่สกปรกยิ่งกว่าผ้าขี้ริ้วกองสุมอยู่ ชายหนุ่มค้นหาเสื้อนอกที่มีลายสกรีนรูปหญิงสาวผมแดงออกมาสวมอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มแกะเอาใบหน้าตัวเอง เนื่องจากกางเกงที่สวมอยู่สั้นเกินไป ทำให้แม้จะสวมถุงเท้าเพิ่มอีกหลายชั้นก็ยังรู้สึกหนาวอยู่ดี

"อากาศหนาวจะตายซัก ดีที่สั่งซื้อหมอนข้างลายฮารุนะจังขนาดเท่าตัวคนไป อีกไม่นานก็จะมาส่งแล้ว! มีฮารุนะจังนอนเป็นเพื่อน คืนนี้ต้องอบอุ่นแน่!"

ชายหนุ่มขยับแว่นตาหนาเตอะ ก่อนดึงกางเกงที่สั้นจนไม่รู้จะสั้นยังงขึ้นด้วยท่าทางอย่างกับตาแก่ ไม่ใส่ใจเลยว่านอนกับหน้าห้องโพล์พันตัวแล้ว แค่อูก็รู้ว่าเสื้อไหมพรมโศราเอมอนที่สวมอยู่เล็กเกินไปไม่พอติดตัว

เท้าข้างหนึ่งเปลือยเหยียบลงไปบนเศษกระดาษชำระและปะหมกึ่ง

สำเร็จรูปที่ยังกินไม่หมด ทันใดนั้นก็ฉุกคิดได้ว่าถึงขณะถูกหมกอยู่ใต้ 'กอง
ภูเขาข้าวกล่อง' ชายหนุ่มจึงยัดกล่องข้าวราคาหกสิบเหรียญที่สามารถนำไป
รีไซเคิลได้เหล่านั้นลงถึงชยะอย่างหงุดหงิด...

แยละ! เต็มซะแล้ว แถมยังล้นออกมาด้วย...

ช่างเถอะ เรื่องยุ่งยากอย่างนั้นเขาไม่ทำหรอก ปล่อยให้ชยะกองสูง
ไปแบบนั้นแหละ ขอแค่ไม่เปราะเปื้อนของสะสมสุดหวงของเขาก็พอ

ชายหนุ่มเกาคอดตัวเอง ส่วนที่ถูกเล็บยาวแกะเกาขาเป็นพิเศษ เนื่องจาก
ชายหนุ่มต้องการเอาชนะนักสะสมจากทั่วโลกที่ชื่นชอบฮารุนะเช่นเดียวกับ
เขา จึงเอาแต่นั่งเฝ้าหน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่ยอมอาบน้ำเป็นเวลาเกือบสอง
อาทิตย์

สภาพของเล็บมือทั้งสิบนิ้วเกินกว่าจะใช้คำว่า 'สกปรก' มาบรรยาย
ได้ ถึงแม้ห้องน้ำจะอยู่ห่างจากห้องนอนไปไม่กี่ก้าว แต่ชายหนุ่มกลับ
ปล่อยปละละเลยตัวเอง เอาแต่ใช้ชีวิตสกปรกโสโครกอย่างเดิม

ความไฝฝืนของเขานั้นเล็กน้อยมาก ขอแค่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่ไม่มี
การแก่งแย่งแข่งขันกับฮารุนะจังกี้พอแล้ว ความปรารถนาของเขาก็ไม่ได้
ใหญ่โตอะไร ขอแค่มีโอกาสดูเห็นหน้าคุณยามาซิตะ ริเอะที่พากย์เสียงเป็น
ฮารุนะจังกี้กับตาตัวเองก็พอ อ้า ถึงตายก็ไม่เสียดายแล้ว!

ก๊อๆๆๆ ก๊อ

เสียงเคาะประตูร้ายวาลีและลั่นอีกหนึ่งดังตังมาจากด้านนอก นี่เป็นเสียง
สัญญาณที่ชายหนุ่มนัดแนะกับคนอื่นไว้ เขาจะยอมลุกจากเก้าอี้ไปเปิดประตู
ให้แค่สัญญาณนี้เท่านั้น

ขอเสริมอีกนิด เขาเข้าห้องน้ำเพียงวันละสามครั้ง ตื่นนอน กินข้าว
และก่อนนอน เพราะถ้าพลาดโอกาสสั่งซื้อสินค้าของฮารุนะจังกี้ขึ้นไหนไป
เพราะการเข้าห้องน้ำล่ะก็ เขาต้องตายแน่ๆ!

หัวใจแตกสลายตาย ลุกขึ้นมาอีกไม่ได้...

"มาแล้วๆ ไช้ไหนลาคัสหรือเปล่า" เขาตะโกนถามออกไปอย่างเกียจคร้าน
"ฉันเอง พี่อัสก็รีบเปิดประตูเร็วเข้า"

เมื่อได้ยินเสียงหวานใสดังตอบกลับมา ชายหนุ่มซึ่งถูกเรียกว่า 'อาสึกะ' จึงรีบลุกขึ้นไปเปิดประตูให้คุณหนูใจร้อนที่ไม่ยอมอดทนรอแม้แต่วันทีเดียว คำว่า 'น้องลาคัส' กับ 'พี่อาสึกะ' เป็นรหัสลับของทั้งคู่ รู้ลึกกว่าจะเป็นชื่อของตัวละครชายหญิงในการ์ตูนดังเรื่องหนึ่ง

"กลืนอะไรเนีย เหวอ! เหม็นชะม้ด! พี่เยวี่ย ห้องของพี่ยังกับสนามรบแน่ะ"

เด็กสาวที่เพิ่งเดินเข้าห้องมีใบหน้านางงามน่ารัก รูปร่างหน้าตามีส่วนคล้ายนางเอกของเรื่อง 'Burning Haruna' ที่เขาชื่นชอบ เด็กสาวอายุสิบหกปี สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน กระโปรงลายสก๊อต ถุงเท้าดำยาวถึงต้นขา และรองเท้าแตะกระต่ายขนปุกปุยน่ารัก เส้นผมสีดำลึบสยายยาวถึงเอว มีกลิ่นดอกมะลิโชยออกมา น้ำเสียงอ่อนหวานฟังดูคล้ายกับไอศอลของเขา...คุณยามาซิตะ ริเอะมาก

น่าเสียดายที่เด็กสาวค่อนข้างอารมณ์ร้าย ถึงแม้ตอนอยู่ต่อหน้าเขาจะมีความเกรงใจอยู่บ้าง แต่หลังจากที่เขาก้าวเข้าสู่โลก 'โอตาคุ'* สิ้นเวลาเธอมองเขาก็แยงทุกที อารมณ์ฉุนเฉียวง่ายและขี้โมโหมาก

"อ่า ก็แค่ขยะที่ยังไม่มีเวลาเอาไปทิ้งนะ...เสียวมี นิ่งตรงนี้ก่อนดีไหม ฉันทยกเก้าอี้โตะคอมฯ ให้เธอนั่งเลย"

เยวี่ยรีบลากเก้าอี้สีแดงที่เมื่อครูเพิ่งผลักออกไปกลับมาอย่างรวดเร็ว เบาะยังอุ่นอยู่นิดหน่อย แต่จะทำให้คุณหนูท่านนี้เห็นว่าเขาต้อนรับไม่ดีไม่ได้เด็ดขาด...ถึงแม้ว่าความสกปรกในห้องเขาจะทำร้ายสายตาเธอไปแล้วก็ตามที

"พี่เยวี่ย ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ เมื่อกี้ตอนอยู่ข้างล่างคุณน้าบอกว่า พี่เปลี่ยนไป ฉันทยังไม่อยากเชื่อ ตอนนี้เห็นกับตาถึงรู้ว่าพี่ไม่ได้เปลี่ยนไปหรอก แต่กลายเป็นคนละคนเลยต่างหาก!"

ถึงมีโยนกระเป๋าน้ำสีทั้งอย่างหมดแรง อากาการตือกดีใจที่จะได้เจอ ลูกพี่ลูกน้องอีกครั้งหายวับไปตั้งแต่วันแรกที่พบหน้ากัน

เธอไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกพี่ลูกน้องที่เธอรักมากคนหนึ่งในช่วงเวลา

* โอตาคุ (otaku) เป็นคำภาษาญี่ปุ่น ใช้เรียกบุคคลประเภทหนึ่งที่คลั่งไคล้สนใจในสิ่งที่ตนชอบเกินปกติ โดยมากมักใช้เรียกพวกที่ลุ่มหลงในโลกการ์ตูนหรืออนิเมชั่น

12 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 5

สามเดือนที่เธอไปเรียนที่ประเทศญี่ปุ่น เอาเป็นว่าหลังจากที่เห็นสภาพ
อเนจอนาถของเขากับห้องที่เต็มไปด้วยกองขยะกับหุ่นฟิกเกอร์แล้ว เธอคิด
ภาพไม่ออกเลยว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อนเขาคอนนี่จะเป็นดารานำใหม่ที่มีชื่อเสียง
โด่งดังในวงการ...เย้ยเลนเยวี่

เยวี่เกาหัวตัวเองเงิบๆ ถึงมีพยายามทำเหม็นว่ามีรังแคร่วงจากหนัง
ศีรษะมากขนาดไหน ดวงตากกลมโตหรีเป็นขีด รอให้อีกฝ่ายตอบกลับ

"อ้อ ใช่แล้ว" น้ำเสียงทุ้มต่ำฟังดูไร้วิญญาณเหมือนเดิม แต่พอเห็น
ลูกพี่ลูกน้องคนสวยยืนสั่งสอนตัวเองอย่างขันแข็ง เยวี่จึงพูดจาอย่าง
กระตือรือร้นขึ้นมา "เสียวมี อาทิตย์ที่แล้วฉันโทรหาเธอให้ช่วยซื้อของ..."

"อยู่ในนั้นไง! ยุ่งยากซะมด ตุ๊กตาประหลาดอะไรก็ไม่รู้! ทำให้ฉัน
ถูกพนักงานขายหัวเราะเยาะตั้งหลายรอบ"

ถึงมีชี้ไปที่กระเป๋าหนังสือหนักอึ้ง เยวี่รีบเปิดกระเป๋าด้วยท่าทาง
ราวกับซูดพบสมบัติล้ำค่า จากนั้นร้องลั่นนำกล้ว

"ฟิกเกอร์ฮารุนะจังที่ให้สั่งจองเฉพาะในญี่ปุ่น! เธอปล่อยให้ถูกทับอยู่
ใต้หนังสือกองโตนี่อะเรอะ!?"

เยวี่พยายามระงับความโกรธ กอดฮารุนะจังสุดหวังไว้แนบอกร้องให้
พลางสาธยายให้หุ่นฟิกเกอร์ในมือ ท่าทางแปลกๆ ของอีกฝ่ายทำให้เด็กสาว
จริงๆ ที่ยืนอยู่หน้าประตูรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา

"พี่เยวี่! พี่ผิดปกติไปแล้วนะ ถ้าชอบผู้หญิงสวยๆ มากขนาดนั้นฉัน
ก็สวยเหมือนกัน! ทั้งฉันแล้วไปกอดตุ๊กตาน่าเกลียดนั่นหมายความว่า...ว่า..."

ถึงมีลอบกลืนน้ำลาย เธอยังพูดไม่ทันจบประโยค แต่พอเห็นแววตา
นำกล้วหลังเลนส์แว่นของพี่เยวี่ ขนแขนก็ลุกชันขึ้นมาทันที

เธอไม่เคยเห็นพี่ชายมองตนเองด้วยสายตาชิงชังแบบนี้มาก่อน

"เธอจะไปรู้อะไร สำหรับฉันแล้ว ฮารุนะจังน่ารักกว่าผู้หญิงแต่งหน้า
หนาเตอะอย่างพวกเธอตั้งเยอะ อย่าว่าแต่เรื่องที่เธอปล่อยให้หนังสือกองโต
วางทับตัวฮารุนะจังจนหายใจแทบไม่ออกเลย เธอมีอะไรเทียบกับฮารุนะจัง
ได้บ้าง อย่างน้อยฮารุนะจังก็ไม่เอะอะโวยวายนำรำคาญ!"

"พี่พูดอะไร! มันเป็นแค่หุ่นฟิกเกอร์นะ เป็นตุ๊กตาไม่มีชีวิต จะไปเอะอะ
โววายวายได้ยังไง!" ดังมีโทรทัศน์กระแทกเท้าบึง แต่พี่ชายไม่สนใจโยตี เอา
แต่ดูแลตุ๊กตาประหลาดนั้น

ตั้งแต่เล็กจนโตเขาไม่เคยโมโหใส่น้องสาวที่มักจะติดสอยห้อยตามเขา
ตลอดเวลา แต่พอเห็นของล้ำค่าสุดหวงที่รอคอยมานานได้รับการปฏิบัติอย่าง
ไม่ใส่ใจ แถมมีน้องสาวที่อายุน้อยกว่ายังใช้คำพูดไม่ดีอย่าง 'ตุ๊กตาน่าเกลียด'
เรียกฮารุนะจ๊ะอีก

...อภัยให้ไม่ได้

"นายโมโหพี่เวรี่ยของฉัน...พี่เวรี่ยไม่ได้เป็นคนแบบนี้!"

ดังมีคว่ำกระเป๋านั่งสือด้วยความโกรธแล้วหันหลังเดินจากไป ตอน
ที่เดินไปเกือบจะถึงประตูเขาเห็นเธอผีนกลั่นไม่ยอมร้องให้ออกมา แต่เวลา
นั้นในใจเขารู้สึกรักใคร่และอยากปกป้องฮารุนะมาก จึงไม่มีเวลาไปปลอบ
น้องสาวที่เอาแต่ใจ เยอหยิ่ง ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา

ได้ยินเสียงเดินกระแทกเท้าบึงๆๆ ออกจากประตูไป จากนั้นตามด้วย
เสียงทะเลาะโววายวายเง่าจากห้องรับแขกที่ตั้งเป็นกิจวัตรประจำวัน

เสียงเหวี่ยงประตูปิดแรงๆ และเสียงร้องตะโกนแหลมๆ ของผู้หญิง
ลอยผ่านหูเขาไป จากนั้นผู้หญิงก็ร้องให้ออกมา

เสียงร้องไห้หนวุกหู เสียงเขวี้ยงข้าวของแตกกระจาย และเสียงทุบ
ประตูดังเป็นประจำในบ้านเฮีย

เวรี่ยแอบง้มมองลอดผ่านช่องประตูออกไปอย่างคั่นเคย ดวงตาสีทอง
กวาดมองไปรอบๆ เขามองผู้คนเหล่านั้นด้วยสายตาเย็นชาและขุ่นเคือง

แปดสิบเปอร์เซ็นต์ต้องเป็นเพราะพ่อที่คิดว่าตัวเองหล่อเหลาเสียเต็ม
ประดาพาผู้หญิงอื่นเข้าบ้านแน่ๆ ไม่งั้นก็ต้องเป็นเรื่องที่แม่ผู้อ่อนไหวโลเล
คบชู้แดงขึ้นมา ยังไงก็ไม่เกี่ยวกับเสี่ยวมีหรือก เมื่อก็เธอถูกเขาโมโหใส่ คง
โทรทัศน์จนวิ่งกลับบ้านไปแล้ว คงไม่มีเวลาอยู่กับข้าวและนั่งดูละครน้ำเน่า
ตอนสองทุ่มเป็นเพื่อนพวกผู้ใหญ่หน้าเบือพวกนั้นหรือก

เวรี่ยถอนหายใจ มือข้างที่อุ้มฮารุนะจ๊ะรัดแน่นขึ้น จ้องมองภาพตรง

หน้าอย่างไม่ยอมละสายตา ในใจรู้สึกหงุดหงิดตึงแน่นขึ้นมา

ไม่อาจยื้อเวลากลับไปยังสามเดือนก่อนอีกต่อไป เย้เลนเยวี่ที่เคยโต่งตึงมีชื่อเสียงคนนั้นหายสาบสูญไปแล้ว คนที่มาแทนที่คือผู้ชายอัปลักษณ์ที่ยืนอยู่หน้ากระจกคนนี้ แดมยังเป็นโอดาคู่ที่หมกมุ่นอยู่กับหุ่นฟิกเกอร์ทั้งวันทั้งคืน

โลกของเขาแปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เขาไม่มีวันเชื่อใจคนที่แสร้งทำดีกับเขาอีกแล้ว มีเพียงฮารุนะจังเท่านั้น...มีเพียงฮารุนะจังที่เต็มใจรับฟังคำพูดของเขา มีเพียงฮารุนะจังที่เต็มใจยอมรับตัวเขาที่เป็นแบบนี้ มีเพียงเธอเท่านั้น...

ตึ๊ง ตึ๊ง

เสียงริงโทนโทรศัพท์เพลงประกอบแอนิเมชันเรื่อง 'โรบอต WOOD' ดังกังวาน เขาคว่าโทรศัพท์ขึ้นมาดูเบอร์ที่โทรเข้าอย่างไม่สบอารมณ์ เดิมตั้งใจจะตัดสาย แต่เพราะอารมณ์เสียไม่มีที่ระบายจึงตัดสินใจรับสายคนดวงซวยที่โทรเข้ามาพอดี เขาแสบปากยิ้มแล้วกรับสาย

"ฮัลโหล ใครนะ"

"สวัสดีครับ ไม่ทราบว่าคุณเย้เลนเยวี่อยู่ไหม ผมต้องการเรียนสายเขาคครับ"

เจ้าคนที่โทรมานี้มันปัญญาอ่อนหรือไง

นี่มันโทรศัพท์ของเขา คนรับโทรศัพท์ไม่ใช่เขาแล้วจะเป็นใครได้ เย้เลนเหลืออกตาแข็ง

"ผมคือเย้เลนเยวี่ แล้วคุณเป็นใคร"

"ที่แท้ก็คุณเย้เลนเอง ยินดีที่ได้รู้จักครับ! ผมชื่อยาริน โฮสุมเนฟดาการ์ เป็นผู้บริหารงานชายของ 'ฮาร์วโมเดลคลับ' อ้อ! เนื่องจากผมเป็นลูกครึ่งจีน เยอรมัน ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น ดังนั้นชื่อเลยยาวแบบนี้ ฮ่าๆ ขอภัยด้วยครับ..."

ชายหนุ่มในโทรศัพท์พาล่ามแนะนำตัวเองยืดยาวทำให้เยวี่ที่กำลังหงุดหงิดรำคาญใจอยู่รู้สึกโมโหขึ้นมา

ตอนที่ได้อินคำว่า 'ฮาร์วโมเดลคลับ' เขายังพออารมณ์ดีอยู่ แต่ผู้บริหารงานขายที่ชื่อยาริน โฮสมุนเนฟ ดาการ์ออกจะพูดมากเกินไปหน่อย ถึงแม้ว่าเสียงจะมีเสน่ห์น่าฟังชวนสาวกรีด แต่เขาไม่ใช่ผู้หญิง และไม่สนใจฟังผู้ชายพูดแนะนำด้วยยาวเหยียดด้วย

"พอแล้ว! คุณจะบอกว่าสินค้าที่ผมสั่งมาถึงแล้วใช่ไหม ฟิกเกอร์ที่มีจำนวนจำกัดเพียงห้าสิบตัวในโลกนะ"

"วันเดือนปีเกิดของผมคือ...โอ๊ะ! คุณเหยียดหมายถึงหุ่นฟิกเกอร์ขนาดเท่าตัวคนของ 'โรบอต WOOD' กับ 'Burning Haruna' ที่มีจำนวนจำกัดเพียงห้าสิบตัวในโลกใช่ไหมครับ แน่หนอนว่ามาถึงนานแล้วครับ เพียงแต่เพราะมีขนาดใหญ่เท่าตัวคน แดมได้มาอย่างลำบากยากเย็น ดังนั้นราคาจึง..."

เสียงของอีกฝ่ายฟังดูลำบากใจ แต่เขี่ยอยากตัดบทวางสายเร็ว จึงพูดแทรกขึ้นด้วยความหงุดหงิด "ราคาเท่าไรก็ไม่ปัญหา บอกราคามาเถอะ!"

ก่อนหน้านี้อาชีพของเขาคือดาราน่าใหม่ที่ฮอตมาก ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของเขาก็ทำเงินได้หลายล้าน หุ่นฟิกเกอร์ซีรีส์เท่าตัวคนสองตัวอย่างมากก็ไม่เกินหนึ่งล้านหรอก

เพื่อของ 'จำนวนจำกัด' แล้ว เงินหนึ่งล้านถือว่าคุ้มจะตายไป!

"หนึ่งร้อยล้าน ไม่มีการต่อรอง"

อะไรนะ

"เฮ้! จะหลอกต้มกันใช่ไหม หุ่นฟิกเกอร์สองตัวราคาหนึ่งร้อยล้าน? คุณคิดว่าผมเป็นมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของไต้หวันหรือไง"

หนึ่งร้อยล้าน ไปปล้นธนาคารยังไม่ได้เท่านี้เลย

"อ้าว คุณเหยียดบอกเองว่าราคาเท่าไรก็ไม่เกี่ยงนี่ครับ! สองตัวนี้หาซื้อยากมากนะครับ สินค้าจำนวนจำกัดแบบนี้ส่วนใหญ่ถูกตลาดทางยุโรปและอเมริกาเหมาไปหมด แค่อยากจะดูภาพพวกมันในไต้หวันยังยากยิ่งกว่าปีนขึ้นสวรรค์อีกนะครับ! พวกคนญี่ปุ่นเก็บไว้เป็นความลับสุดยอดเลยที่เดียว"

"ไม่ได้ ผมไม่มีเงินมากขนาดนั้น..."

10 Detective Agency 19 Nights ผู้สืบคดีทลอบ 5

เยี่ยกำมือถือแผ่น เหนือเย็นไหลซึม เพราะเขานึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ถ้าสินค้ามาส่งแล้วแต่ผู้สั่งไม่ยอมรับสินค้า เงินค่าเสียหายก็เอาเรื่องอยู่...

"พูดแบบนี้แปลว่าคุณเยี่ยไม่มีเงินชำระหรือครับ หึๆ เราไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นหรือครับ! คุณเยี่ยทราบไหมครับว่าถ้าสินค้าไปส่งแล้วผู้สั่งซื้อไม่มีเงินชำระจะเป็นยังไง ค่าเสียหายหนักหนาเอาการนะครับ ในเว็บระบุไว้ว่าร้อยละห้าสิบของราคาสินค้า..."

"ห้าสิบล้าน! พวกนายเป็นร้านเถื่อนหรือไง! หลอกหลวงต้มตุ๋นกันชัดๆ! ของยังไม่ได้ก็จะให้จ่ายเงินค่าเสียหายห้าสิบล้าน ผันไปเถอะ เงินสตางค์เดียวฉันก็ไม่จ่าย!"

ดีด!

เขาปิดโทรศัพท์แล้วโยนลงลิ้นชักอย่างรวดเร็ว โชคดีที่เวลาเขาสั่งซื้อสินค้าจะใช้เบอร์นี้ตลอดเพื่อความปลอดภัย แถมนี่ยังเป็นเบอร์โทรศัพท์ของ 'อดีต' ผู้จัดการของเขา ถ้าต้องตายก็ไม่ใช่เขาตายล่ะ!

ส่วนที่อยู่ที่ใช้ส่งสินค้านั้นก็ไม่ใช่ว่าบ้านเขาอีกเหมือนกัน ต้องเป็นที่อยู่ของคนดวงซวยที่น่าสงสารสักคนอยู่แล้ว

"เฮอะ 'ฮาร์โมเทลคลับ' อะไรกัน! ฉันจะเข้าบอร์ดไปโพสต์แฉร้านเถื่อนของพวกนาย เรียกผู้เสียหายมาฟ้องร้องพวกนายให้เช็ดเลย คอยดูเถอะ!"

เสียงหัวเราะต่ำๆ กับสีหน้าชั่วร้ายถูกเรียกขึ้นมา เยวี่ยจุดบุหรี่สูบ นี่เป็นนิสัยที่ติดมาจากตอนเป็นดารา ตอนที่เขารู้สึกหัวเสียจนถึงที่สุดก็จะระบายออกแบบนี้ ถ้าเข้าชั้นวิกฤตก็จะมีเหล่าแรงๆ มาช่วยทำให้ตัวเองด้านชายิ่งขึ้น

เขาเปิดคอมพิวเตอร์ที่เข้าสู่สลิปโหมด แล้วเลื่อนมือไปกดปุ่มสเปซบาร์ "ฮะ! นะ...นี่มันเกิดอะไรขึ้น!?"

เยี่ยตกตะลึง จ้องมองตัวอักษรยาวเป็นพืดบนหน้าจอ โดยมีข้อความเขียนซ้ำๆ ว่า 'กรุณาชำระเงินห้าสิบล้าน! กรุณาชำระเงินห้าสิบล้าน! กรุณาชำระเงินห้าสิบล้าน!'

เยี่ยตกใจจนพลัดตกเก้าอี้ เขาพลิกตัวข้ามกองขยะระบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ที่กินไม่หมด ผลักประตูเปิดแล้วพุ่งเข้าไปในห้องน้ำ หลังฟังประตู หอบ